

Etické zamyšlení

Děti jsou obrazem naší výchovy

V poslední době se stále častěji my dospělí pozastavujeme nad chováním dětí a mladistvých, arogancí počínaje, přes šikanu, drogy, po kriminalitu. Ale vždyť jsme jim takové chování léta nenápadně snad i neuvědoměle podsouvali! V médiích, zejména v televizi, byl tzv. in ten, který mluvil vulgárně, měl minimálně dvojku z chování, chodil za školu, propadal z řady předmětů atd. Kam se poděli kladní hrdinové, např. typu Rychlých šípů z Foglarových knížek?

A vychovatel, především učitel byl ve filmech a seriálech většinou prezentován jako osobnostně a sociálně neschopný, neurotický, často jednající hystericky (pomineme-li mladé atraktivní tělocvikáře). Podobný model byl dlouhodobě veřejnosti předkládán také u policistů, kde byl ještě přidáván přívlastek hloupý.

Jak se potom můžeme divit, že si naše děti zvolily typ chování, které bylo „v kurzu“? Jak se můžeme divit, že si naprosto neváží učitelů a jejich autorita je téměř nulová? Navíc jsou žáci ve svých postojích silně posilováni svými rodiči, kteří místo aby podpořili autoritu učitele, naopak při své naivitě (hlouposti?) často sdělují „učitelka je husa, kráva,...vůbec ji neposlouchej, nevímej si toho, má jen takový kecý,...“ Někteří se uchylují k mnohem silnějším výrazům a svůj postoj ke škole dávají otevřeně najevo. Stává se běžnou záležitostí, že jde rodič do školy tzv. „vyřídit si to s tou učitelkou“, často přes pana ředitele/ ředitelku.

Že by si tito rodiče uvědomili, že se takový přístup brzy obrátí proti nim? Ale kdepak. To až milé dítě vztáhne ruku (mnohdy s nožem či jinou zbraní) na babičku, mamku, tatku... Ale není to vážení rodiče již pozdě?

Dále vyvstává otázka: „Kdo bude v budoucnu učit naše děti“? Budou to kvalitní učitelé? Vždyť jim svěřujeme děti často až na osm hodin denně! Kdo by ale tuto nevděčnou práci a ještě za málo peněz dělal? Přemýšlíme vůbec také o této stále se blížící možnosti?!?

Není přece jen pro všechny strany lepší začít věci napravovat, se školou spolupracovat a společně „táhnout za jeden provaz“? Pokud se nám to podaří, bude se jednat o „běh na dlouhou trať“, škod jsme již napáchali dost, ale výsledek bude stát za to. Společné výchovné působení (rodina, škola, média, politika,...) se v důsledku rozhodně vrátí. Nyní záleží na přístupu celé společnosti.

Eva Švarcová